

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) Občanské sdružení Kořeny – za zachování Horního Jiřetína a rozvoj Litvínovska**, se sídlem Kostelní 35, Litvínov, **b) Greenpeace Česká republika**, se sídlem Prvního pluku 143/12, Praha 8, **c) ARNIKA – program Toxické látky a odpady**, se sídlem Chlumova 17, Praha 3, všichni zastoupeni JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2011, č. j. 1982/530/11, 89633/ENV/11/Hen, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Město Litvínov**, se sídlem Náměstí Míru 11, Litvínov, **II) CELIO a.s.**, se sídlem V Růžodolu 2, Litvínov, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 15 A 15/2012 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši **9 365 Kč**, k rukám jejich zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, advokáta se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 3, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 19. 12. 2011, č. j. 1982/530/11, 89633/ENV/11/Hen, a byla mu uložena povinnost zaplatit každému z žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 11 155 Kč. Tímto rozhodnutím bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), ze dne

26. 9. 2011, č. j. 2889/ŽPZ/09/IP-1/Z20/Tom, o změně č. 20 integrovaného povolení pro zařízení „Skládkový komplex CELIO a.s.“ vydaného osobě zúčastněné na řízení č. II.

[2] Spornou otázkou v dané věci je, zda žalobci byli či nebyli účastníky daného správního řízení. Pro zodpovězení této otázky je nutné posoudit charakter změny, která byla rozhodnutím krajského úřadu povolena, a to z pohledu § 2 písm. j) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o integrované prevenci“).

[3] V případě, že se jedná o podstatnou změnu integrovaného povolení, je třeba v řízení postupovat dle § 19a odst. 1 zákona o integrované prevenci a okruh účastníků je upraven speciální úpravou obsaženou v § 7 zákona o integrované prevenci. V odst. 1 písm. d) citovaného ustanovení je uvedeno, že účastníky řízení jsou vždy občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti, zaměstnavatelské svazy nebo hospodářské komory, jejichž předmětem činnosti je prosazování a ochrana profesních zájmů nebo veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů, dále obce nebo kraje, na jejichž území může toto zařízení ovlivnit životní prostředí, pokud se jako účastníci písemně přihlásili úřadu do 8 dnů ode dne zveřejnění stručného shrnutí údajů ze žádosti podle § 8 zákona o integrované prevenci.

[4] Naproti tomu, pokud je předmětem řízení změna integrovaného povolení, která není podstatnou změnou, vztahuje se na takové řízení úprava účastnictví obsažená v obecném předpise upravujícím správní řízení, kterým je správní řád. V ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu je uvedeno, že účastníky řízení jsou v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost nemají. Dle odst. 2 citovaného ustanovení jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

[5] Žalobci vystupovali v řízení jako občanská sdružení, jejichž předmětem činnosti je prosazování a ochrana veřejných zájmů. Žádnému z žalobců prvostupňové rozhodnutí, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nezakládalo, neměnilo ani nerušilo právo nebo povinnost. Žádný z žalobců rovněž nebyl přímo dotčen na svých právech nebo povinnostech.

[6] Dle závěru krajského soudu stěžovatel soustředil veškerou svoji argumentaci pouze na to, že provedená změna provozu nemohla mít významné nepříznivé účinky na člověka nebo životní prostředí. Zcela však pominul text § 2 písm. j), věta za středníkem, zákona o integrované prevenci, ze kterého vyplývá, že podstatnou změnou v provozu zařízení je taková změna, která sama o sobě (tedy změna samotná) překračuje prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. V příloze č. 1 k zákonu o integrované prevenci pod bodem 5.4. jsou uvedeny skládky, které přijímají více než 10 tun denně nebo mají celkovou kapacitu větší než 25 000 tun, s výjimkou skládek inertního odpadu.

[7] Nutnost posuzovat řízení v případě překročení prahových hodnot jako řízení o podstatné změně tedy není vázána pouze na rozšíření skládky. V projednávané věci byla předmětem změny integrovaného povolení úprava uskladnění nebezpečného odpadu v množství 110 000 tun. Povolovaná změna tedy sama o sobě překračovala stanovenou prahovou hodnotu a byla tedy sama o sobě změnou podstatnou. Žalobci měli v povolovacím řízení postavení účastníků řízení a jejich odvolání nebylo nepřijatelné. Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobců

[8] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Napadený rozsudek považuje za nezákonný a nepřezkoumatelný.

[9] Dle definice změny provozu uvedené v čl. 2 odst. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/1/ES ze dne 15. 1. 2008 (dále jen „směrnice“), se změnou provozu rozumí změna v povaze, funkci či rozsahu funkce zařízení, která může mít důsledky pro životní prostředí.

[10] Naprostá většina změn v povaze, funkci či rozsahu funkce komplexních zařízení se určitým způsobem dotkne technických parametrů zařízení, které se porovnávají s prahovou hodnotou v příloze I. směrnice (dále jen „prahová hodnota“), nicméně se nejedná o změny, které by samy o sobě těchto hodnot dosahovaly.

[11] Je nutné důsledně rozlišovat změny, kde může potenciálně dojít k ovlivnění technických parametrů zařízení, které se porovnávají s prahovou hodnotou a změny, které těchto hodnot samy o sobě dosahují ve smyslu prahových hodnot stanovených v čl. 2 odst. 11 směrnice. V opačném případě by vzhledem k technologické komplexnosti regulovaných průmyslových činností ztrácelo smysl rozdělení změn uvedených v čl. 2 odst. 10 a 11, protože by patrně u žádné z ohlašovaných změn nebylo možné konstatovat, že nedojde k žádnému ovlivnění technických parametrů zařízení, které se porovnávají s prahovou hodnotou.

[12] Stěžovatel upozorňuje i na administrativní náročnost provádění podstatných změn a časové nároky na vedení souvisejících řízení. Akceptování extenzivního výkladu znamená nutnost považovat naprostou většinu změn za podstatné, čímž dojde k navýšení nákladů úřadů i provozovatelů, a to na zařízení, která mají často prokazatelně pozitivní vliv na životní prostředí. Takový postup je zcela proti smyslu směrnice.

[13] Podstatnou změnou je pouze změna (ve smyslu výměny) technologického celku, od kterého se odvozují parametry porovnávané s přílohou I. směrnice.

[14] Odstraňování a skladování nebezpečného odpadu kódu 19 02 05, bylo v případě skládkového komplexu CELIO umožněno již od 1. 1. 2004 (viz schválený provozní řád). Jinými slovy kaly z fyzikálně chemické úpravy uvedeného kódu bylo možné ukládat na skládce již v této době. Sporná změna naopak zamezila do té doby možnému skládkování odpadu pocházejícího z lagun Ostramo a stanovila jeho maximální skladovací kapacitu. Současně zpřísnila podmínky pro ostatní nakládání s tímto odpadem, zejména při jeho přejímce, úpravě a skladování.

[15] V roce 2006 bylo vydáno integrované povolení pro kategorie činností dle přílohy I. směrnice. Prahová hodnota pro zařízení dle bodu 5. 4. je stanovena na příjem přesahující 10 tun denně nebo na celkovou kapacitu větší než 25 000 t, s výjimkou skládek interního odpadu. Integrované povolení opravňuje přijímat na skládku více než 10 tun denně jakéhokoliv povoleného nebezpečného odpadu (rovněž i 1 300 - 1 400 tun denně odpadů z lagun Ostramo) a může mít celkovou kapacitu větší než 25 000 t (zjevně i v integrovaném povolení schválenou celkovou kapacitu skládky nebezpečného odpadu S-NO ve výši 546 100 m³). Množství přijímaného libovolného odpadu (tj. i odpadu kód 19 02 05) nebylo omezeno ničím jiným, než pouze výše uvedenou celkovou kapacitou skládky nebezpečného odpadu.

[16] Prahová hodnota pro zařízení dle bodu 5. 1 je stanovena na více než 10 tun denně, jakéhokoliv povoleného nebezpečného odpadu, tedy i 15 tun upraveného odpadu za hodinu. Zařízení dle bodu 5. 1. umožňovalo zpracování odpadů, včetně odpadu z lagun Ostramo již v roce 2003.

[17] Během následných 19 změn integrovaného povolení byly postupně provedeny změny s přesnějším a podrobnějším popisem linky včetně její skutečné provozní kapacity. Spornou změnou došlo ke schválení aktualizace provozního řádu „Linka pro úpravu odpadů“ (06/2011), která byla vyvolána zejména potřebou vedení oddělené evidence a archivace nakládání s materiálem GEOBAL 4, což je neutralizovaná sludge z lagun Ostramo, zařazení pod kód odpadu 19 02 05.

[18] Potřeba oddělené evidence vyplynula z nutnosti oddělit skládkování odpadu (uložit do tělesa skládky) a skladování před jeho energetickým využitím. Dlouhodobé skladování odpadů nebylo v roce 2011 zařazeno mezi průmyslové činnosti uvedené v příloze I. směrnice, tj. nespadlo do její působnosti a jeho povolení nevyžadovalo vést správní řízení v režimu podstatné změny. Úprava odpadu měla probíhat na stávající lince, spadající pod působnost zákona o integrované prevenci, ale vzhledem k tomu, že nedocházelo ani k navýšení kapacity ani k úpravě nového kódu, nejednalo se o změnu v provozu zařízení.

[19] Správního řízení bylo využito ke stanovení dalších doplňujících a zpřísnujících podmínek pro nakládání s tímto odpadem.

[20] Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[21] Žalobci k podané kasační stížnosti uvádí, že se plně ztotožňují se závěrem obsaženým v napadeném rozsudku. Změnou zařízení není jen změna, kterou může potenciálně dojít k ovlivnění technických parametrů zařízení, ale i změna funkce či rozsahu funkce zařízení, tj. změna v užívání či v provozu zařízení (srov. čl. 2 odst. 10 směrnice či § 2 písm. h) zákona o integrované prevenci).

[22] Skutečnost, zda nakládání s daným druhem odpadu bylo možné již v minulosti, není podstatná. Podstatným je to, zda povolená změna mění dosavadní způsob využití daného zařízení.

[23] V projednávané věci je předmětem změny v provozu zařízení návoz a dlouhodobé skladování 110 000 tun nebezpečného odpadu, se kterým nebylo v takovém množství dříve v zařízení nakládáno. Ostatně o tom svědčí právě povolovací řízení, kterého by jinak nebylo třeba.

[24] Aby bylo možné zařízení využít zamýšleným způsobem, bylo nutné změnu projednat a posoudit v povolovacím řízení a stanovit pro ni podmínky. Není-li známo jaké konkrétní činnosti (včetně konkrétních postupů, materiálů a látek, s nimiž bude nakládáno) budou v zařízení v budoucnu probíhat, není ani možné stanovit specifické závazné podmínky pro jeho provoz.

[25] Bylo-li sice obecně vydáno integrované povolení pro dané zařízení na stěžovatelem uváděnou kapacitu a pro nakládání s odpady konkrétního druhu, ale uvedené zařízení nebylo užíváno způsobem, kterým má být užíváno po povolené změně, potom se musí tento způsob využití projednat jako změna provozu daného zařízení. Jedině tímto způsobem lze posoudit, zda

pokračování

jde o změnu přípustnou či nepřípustnou. Integrované povolení pro určité zařízení není „bianco“ šekem pro provozování jakýchkoliv činností, ale jen těch činností, které jsou jimi upraveny a řešeny.

[26] Tvrzení, že by povolovanou činnost bylo možno realizovat (dokonce v neomezené kapacitě) i bez projednání této změny, je nepravdivé. Pokud navíc správní orgány neměly k dispozici přesné údaje o složení naváženého odpadu a nebezpečných látek, jen těžko mohli dojít k závěru, že jde o změnu nikoli podstatnou. Svým postupem fakticky popřely smysl integrovaného povolení.

[27] Povolená změna je zejména vzhledem k množství naváženého a skladovaného odpadu a jeho složení s obsahem vysoce nebezpečných látek změnou provozu zařízení, která může mít i vysoce nepříznivé účinky na člověka a životní prostředí.

[28] Žalobci navrhuji zamítnutí kasační stížnosti a uložení náhrady nákladů řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[29] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[30] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[31] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, ostatně žádné konkrétní výtky v této souvislosti stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

[32] Argumentaci stěžovatele, že žádné řízení o změně integrovaného povolení nebylo třeba, neboť provedená změna se týkala toliko zpřísnění kontrolních mechanismů, je nutno odmítnout.

[33] Účelem integrovaného povolení je stanovit podmínky pro provoz příslušného zařízení (často s velkým množstvím navazujících činností a spojených technologických jednotek), včetně provozu činností přímo spojených s provozem tohoto zařízení v místě. Pokud určitou činnost a zejména podmínky, za kterých má být tato činnost zařízení povolena, původní povolení neobsahuje, může být nová činnost zařízení doplněna pouze prostřednictvím změny dosavadního povolení.

[34] Soud považuje za zcela nesporné, že nově ohlášená činnost spočívající v návozu 110 tisíc tun neutralizované sludge- GLOBAL 4 (dále jen „odpad“), pocházející z lokality Laguny Ostramo

v Ostravě, za účelem jeho dlouhodobého skladování pro jeho budoucí energetické využití v cementárně Lafarge Cement, a. s., je změnou v dosavadním způsobu užívání skládky.

[35] Povoláním uvedená změna fakticky dochází k jinému nakládání s nebezpečným odpadem, pro které dosud nebyly stanoveny žádné podmínky. Právě proto správní orgány vložily do integrovaného povolení (formou jeho změny) jak tuto novou činnost, tak podmínky za kterých bude tuto činnost osoba zúčastněná na řízení provozovat. Smyslem povolovacího řízení je stanovit takové podmínky provozu, aby i přes zátěž, které provoz těchto zařízení z hlediska životního prostředí vyvolává, byly zajištěny základní standardy jeho ochrany.

[36] Pokud nebylo nutné integrované povolení měnit, není zřejmé, z jakého důvodu bylo správním orgánem zahájeno správní řízení o vydání „nepodstatné“ změny integrovaného povolení. Stejně tak není zřejmé, proč správní orgán vyzýval příslušné orgány k vyjádření, požadoval po osobě zúčastněné na řízení II. celou řadu doplnění. Povolovací řízení a postup správního orgánu naopak odpovídají závěru, že bez změny původního integrovaného povolení by nebylo možné stávající zařízení k dlouhodobému skladování odpadu před jeho energetickým využitím, vůbec užívat.

[37] V dalším kroku je třeba posoudit, zda je požadovaná změna podstatnou či nepodstatnou změnou v provozu zařízení. S krajským soudem lze souhlasit, že argumentace stěžovatele v žalobou napadeném rozhodnutí se překročením prahových hodnot vůbec nezabývá a soustředí se pouze na to, že provedená změna nebude mít nepříznivé účinky na člověka nebo životní prostředí.

[38] Kasační námitka, dle které je podstatnou změnou pouze výměna technologického celku, nemá oporu v zákoně. Ustanovení § 2 písm. j) zákona o integrované prevenci rozumí podstatnou změnou v provozu zařízení změnu v provozu zařízení, která může mít podle uvážení správního úřadu, který je místně příslušný k vydání integrovaného povolení, významné nepříznivé účinky na člověka nebo životní prostředí; změna v provozu zařízení nebo rozšíření provozu zařízení se vždy považují za podstatné, když změna nebo rozšíření samy o sobě překračují prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu.

[39] Nepodstatnou změnou je obecně řečeno změna, která nemá zvláštní dopad na složky životního prostředí. Se stěžovatelem lze souhlasit, že v praxi půjde nejčastěji o změny, které se netýkají rozšíření technologie nebo výrobní kapacity [např. výměna filtračního zařízení za nové, přístavba objektů, které slouží k nevýrobním účelům (sklady surovin či výrobků)]. Na druhé straně to však neznamená, že za podstatné změny budou a contrario považovány pouze změny mající za následek rozšíření technologie či výrobní kapacity. Tímto výkladem by došlo k popření jak čl. 2 odst. 11 směrnice, tak věty za středníkem § 2 písm. j) zákona o integrované prevenci.

[40] Obě uvedená ustanovení považují za podstatnou změnu, změnu v provozu nebo rozšíření provozu zařízení, pokud tato změna sama o sobě překračuje prahové hodnoty. Za změnu provozu lze nepochybně považovat i změnu ve způsobu provozu tj. změnu v jeho dosavadním užívání.

[41] V projednávané věci byla předmětem změny integrovaného povolení nová činnost spočívající v dočasném uskladnění nebezpečného odpadu v množství 110 000 tun, tj. v množství, které prahové hodnoty výrazně převyšuje. Příloha č. 1 zákona o integrované prevenci, která v bodu 5. 4., upravuje nakládání s odpady, zní: „*skládky, které přijímají více než 10 tun denně nebo mají celkovou kapacitu větší než 25 000 tun, s výjimkou skládek inertního odpadu.*“ Skutečnost, že dosavadní

pokračování

integrované povolení umožňovalo trvalé uložení nebezpečného odpadu ve shodném objemu, je ve vztahu k nově navrhované činnosti bezvýznamnou.

[42] Odstraňování odpadu jeho trvalým uložením na skládku nelze ztotožnit s dočasným byť dlouhodobým skladováním tohoto odpadu před jeho energetickým využitím, ostatně také proto bylo řízení o povolení změny zahájeno.

[43] Argumentace odlišností čl. 2 odst. 10 a 11 směrnice není příliš srozumitelná. Směrnice v čl. 2 odst. 10 uvádí, že změnou provozu se rozumí změna v povaze, funkci či rozsahu funkce zařízení, která může mít důsledky pro životní prostředí; v odst. 11 pak mj. výslovně konstatuje, že za podstatné, se považují každá změna nebo rozšíření provozu, pokud změna nebo rozšíření samy o sobě dosahují prahových hodnot případně stanovených v příloze I. V souladu s čl. 12 směrnice členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující to, aby provozovatel vždy uvědomil příslušné orgány o jakýchkoli plánovaných změnách v provozu. V případě nutnosti provedou příslušné orgány úpravu povolení anebo podmínek povolení. Členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující, aby žádná podstatná změna, kterou provozovatel plánuje, se neuskutečnila bez povolení uděleného v souladu s touto směrnicí. Žádost o povolení a rozhodnutí příslušného orgánu se musí vztahovat na části zařízení a hlediska uvedená v článku 6, které mohou být takovou změnou ovlivněny. Příslušná ustanovení článku 3, článků 6 až 10 a čl. 15 odst. 1, 2 a 3 se použijí přiměřeně. V souladu s čl. 6 se povolení vztahuje nejen na zařízení samotné, ale i na činnosti, které jsou v zařízení provozovány. Závěry krajského soudu jsou zcela v souladu s uvedenými články.

[44] Výklad stěžovatele není rozumný ani vzhledem k účelu zákona o integrované prevenci, který se zaměřuje na dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku a omezování znečištění. Tato interpretace se jeví jako neuvážená také z hlediska principu účasti veřejnosti na rozhodování o životním prostředí. Výklad stěžovatele fakticky znamená, že jakákoliv nová činnost, která v konečném důsledku nevede k navýšení předchozí celkové povolené kapacity skládky, je změnou nepodstatnou. Při tomto výkladu by veřejnost i při podstatné změně v užívání určitého zařízení neměla možnost uplatnit žádná práva, jejichž prostřednictvím usiluje o dosažení co nejlepšího výsledku řízení z hlediska zdraví lidí a ochrany životního prostředí. Ochrana těchto hodnot je jedním z cílů zákona o integrované prevenci, který směřuje k trvale udržitelnému rozvoji pomocí maximální možné prevence průmyslového znečišťování všech složek životního prostředí.

[45] Nelze pominout ani skutečnost, že v důsledku povolené změny nebude navážený nebezpečný odpad likvidován na skládce jeho trvalým uložením, ale následně energeticky a materiálově využíván (spalováním) v cementářské peci. Jedná se tedy o výraznou změnu v nakládání a následném využívání tohoto odpadu, nikoli o pouhé posílení kontrolních mechanismů.

[46] Namítaná administrativní náročnost není a nemůže být kritériem pro posouzení charakteru změny a v tomto důsledku přiznání či nepřiznání účastenství žalobců ve správním řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[48] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto jim soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[49] Zástupce žalobců v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým bylo písemné podání soudu ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti za všechny 3 žalobce) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“). Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč snížená o 20 % při společném zastupování více osob [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], tedy 2 480 Kč, při zastupování tří žalobců pak 7 440 Kč. Tato částka se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

[50] JUDr. Ondřej Tošner doložil osvědčení o registraci k DPH. K nákladům řízení se přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti ve výši 1 625 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 9 365 Kč.

[51] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl tak, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu